

MARTIN VISSER

15-02-1959–03-08-2019

EEN ZEEMAN IN HART EN NIEREN

Met één opa uit de beruchte Utrechtse wijk C en één uit Friesland stond Martin van jongsaf aan als een rots. Hij groeide op in Utrecht, maar bracht al zijn vakanties door op de Loosdrechtse plassen en in Katwijk aan Zee. Op zijn derde liep hij al tussen de boten. Roeien, zeilen, wrikken; alles wat met boten te maken had, was leuk. Volgens hem zat zijn liefde voor het water altijd al in zijn bloed. De zeeverkenner waar hij zijn oudste vriend Wout ontmoette was dan ook een gouden greep van zijn moeder Greet.

VAREN

De middelbare school saboteerde hij vakkundig en er was één leraar die snapte waarom. Hij zei: 'Die jongen wil gewoon varen, stuur hem naar de zeevaartschool.' En dat was precies de plek waar Martin wilde zijn, hoe disciplinair het er ook aan toe ging. Na een loopbaan als motordrijver in de binnenvaart – 'vreselijk veel gelachen' – stapte hij als machinist over naar de zee – 'buikpijn van het lachen!'. Een paar landbanen later belandde hij op Zeilend Zeeschip de Eendracht – 'de mooiste baan ever'. Totdat zijn vrouw Patricia er klaar mee was; van de 12 maanden was hij er 9 weg en zij zat als werkende moeder met twee kleine kinderen alleen thuis. De Eendracht leverde hem een baan op bij Stork die Martin en zijn gezin voor 2 jaar in Spanje stationeerde. Een machine, hoe mooi ook, is echter geen boot en in 1995 stapte Martin als servicemonteur binnen bij John Crane Marine-Lips. Het maakte hem niet uit hoe hij met boten bezig was, als hij maar met boten bezig was.

BUITENGEWOON HANDIG

Behalve wild, gezellig en vrolijk was Martin ook buitengewoon handig. Hij had een diepgewortelde interesse in techniek. Snapte waar hij naar keek en als hij het niet snapte, haalde hij het uit elkaar, probeerde es wat en zorgde ervoor dat hij het alsnog snapte. Hij kluste aan auto's, haalde wasmachines uit elkaar, verbouwde eigenhandig (met hulp van Leen) huizen en hield aan het eind van elke klus altijd wat onderdelen over. Overbodig volgens hem.

Les 1 volgens Martin is altijd: kijken. Dat is waar je begint: hoe werkt het, wat gebeurt er écht en hoe komt dat. Dan pas ga je over tot actie.

JCM-LIPS - WÄRTSILA

Zoals iedere keuze die je maakt je leven tekent, is dat ook zeker hier het geval. Hij begon als servicemonteur, maar verruilde zijn overall al snel voor een colbert en een vrolijke Flintstones-stropdas. De eerste monteur die hij als service-coördinator aanstelde was Ruud Muis. Het was de start van een vriendschap voor het leven en volgens Martin de basis van AEGIR. Zijn collega's heetten namelijk Hans Dekker, Rob de Wit en Robert van Herwaarden. Later haalde hij alsnog zijn HBO en werd hoofd In House Repair bij Lips-Wärtsila en van de grote gieterij. Dat alles tezamen vormde het fundament waarop hij Propulsion Service bouwde.

AMPS

Voordat hij naar de grote gieterij ging, had hij met Ruud al gesprekken over een inhouse repair-bedrijf. Hij wilde graag voor zichzelf beginnen in de botenbizz. De gieterij vond hij echter ook een prachtig gebeuren en hij stelde het nog even uit. Op zijn 50e

nam hij ontslag en startte samen met Ruud en Hans AEGIR-Marine Propulsion Service.

THUIS

Martin hield wezenloos veel van zijn dochters Wendel en Roos. Was trots op zijn schoonzonen Thomas en Bhavesh en superblij met zijn kleinkinderen Oscar, Friede en Felix. Het gezin dat hij en Patricia creëerde is buitengewoon hecht.

Boven alles hield hij van Patricia, hij omringde haar met zorg en liefde en gaf haar de ruimte om te gaan schrijven. Zijn laatste maanden met haar waren klein maar intens. De grote dromen werden vervangen door kleine alledaagse gebeurtenissen. Hij vond het heel fijn dat hij Roos nog moeder zag worden.

In het afgelopen jaar hielp hij Oscar bij het maken van zelfbedachte wapens, zorgde ervoor dat hij wist wat een beitel was en hoe je een boormachine moest opladen en gebruiken. Hij leerde hem dat handig zijn, handig was. Hij lachte om de dwarsheid van Friede die openlijk praatte over het feit dat hij doodging en hem verzekerde dat zij dan wel op zijn boot zou passen. Hij scande foto's van jaren in, terugkijkend naar alles wat voorbij was en steeds weer een nieuw vrolijk verhaal over vroeger opviste.

WAT MARTIN BIJZONDER MAAKT

Zijn grote mond, maar ook zijn heel groot hart.

Zijn oprechte interesse en enorm gevoel voor mensen. In de voorbije maanden bleek uit alle brieven, kaarten en mails die we kregen hoeveel mensen hij had geraakt.

Zijn diepgewortelde behoefte om veel te lachen en te genieten van alles wat het leven te bieden heeft.

Zijn grote liefde voor de zee, boten en alles wat daarmee te maken heeft.

Hoe hij altijd zichzelf was of hij naast de koningin zat of naast een afwasser. Hij zou het met beide even gezellig hebben gehad.

Zijn enorme kennis en zijn wil die alsmat uit te breiden.

Zijn wel honderden goede verhalen. Hij was altijd in voor nog een goed verhaal.

Zijn grote gevoel voor humor. Maar niet als hij er de dupe van was.

Hoe hij elke dag in de spiegel keek en dacht: je ziet er weer goed uit.

Hoe hij iedereen het beste gunde en voor iedereen een vriendelijk woord had.

LEVEN MET HET EINDE OM DE HOEK

Hij dacht niet te diep na over zijn komende dood, vond het wel ongelooflijk jammer dat hij niet langer in dat prachtige huis zou wonen en het niet meer mee kon verbouwen. Hij zag zijn klusschuur mét motorfiets al voor zich.

Hij baalde dat hij de drie jaar die hij nog nodig had voor AMPS niet kreeg. Maar het ergste vond hij dat hij niet meer, nooit meer op zijn zeilboot de Katse Kaai over de Griekse wateren zou varen met Patricia.

Natuurlijk vond hij dat hij veel te vroeg uit de tijd moest stappen. Maar hij keek terug op een heerlijk leven waarin hij heel veel gelachen heeft. Spijt had hij niet. Nergens van. Hij had zoveel gedaan, was op zoveel plekken geweest en overal had hij lol gehad. Alles, alles in zijn leven had hem gemaakt tot wat hij was en dat was goed.

Zijn grootste cliché was: een dag niet gelachen, is een dag niet geleefd. Als hij iets aan iedereen die hij achterlaat, wil meegeven is het dat: zorg dat je lol hebt, elke dag.

Tot troost nog dit: één van de brieven die hij kreeg, sloot af met 'Een zeeman sterft niet; de deining neemt zijn hartslag over.' Dat vinden wij een mooie gedachte om vast te houden.